

Impressió a l'Argentina n.º 4723

AL SERVEI DE LA

Per la independència de Catalunya

Per la confederació dels països catalans:

València, Catalunya i Balears

Per la integració a Europa

FEBRER
1 9 6 1

La Resistència Catalana no pertany a cap partit polític. Es el conjunt de voluntats que, a l'interior de les terres catalanes, lluita per tots els mitjans contra la dominació estrangera.

COMPARACIONS

Hi ha catalans que de bona fe creuen que Catalunya lliure no podria viure ni desenvolupar-se. Sovint son persones intel·ligents i de bon criteri en molts altres aspectes i si en aquest estan equivocats, és degut a la manca de suficients elements de judici. De dos segles ençà l'Estat espanyol ha utilitzat tots els mitjans de què pot disposar pel seu caràcter de dominador, per a tergiversar la nostra història, perseguir l'idioma i la cultura, silenciar els recursos econòmics, mantenir la ignorància i, de tant en tant, trametre un Lerroux qualsevol per a provocar pertorbacions i conflictes interns. Tot encaminat a minimitzar les nostres aptituds i possibilitats, a convèncer-nos de la impossibilitat de subsistir i de governar-nos sols. Per respectable que sembli l'opinió de l'home de més bon seny, no podrà ser encertada, desconeixent fets importants que han estat sistemàticament tergiversats i silenciats.

Cal preguntar-se com s'ho fan els països independents que ténen menys territori o menys habitants, o menys recursos, o potser menys capacitat que nosaltres. Sense parlar de Mònaco, Andorra, San Marino i Liechtenstein trobarem, per exemple VUIT estats que ténen una extensió territorial sensiblement igual o inferior a la de Catalunya: Albània, Bèlgica, El Salvador, Haití, Holanda, Israel, Líban i Luxemburg; i VINT-I-NOU la població dels quals és menor o aproximada a la nostra Albània, Bolívia, Cambodja, Costa Rica, Dinamarca, Dominicana, Ecuador, El Salvador, Finlàndia, Guatemala, Haití, Honduras, Irlanda, Islàndia, Israel, Jordània, Laos, Líban, Libèria, Líbia, Luxemburg, Nicaragua, Noruega, Nova Zelanda, Panamà Paraguai, Síria, Tunísia i Uruguai. I si fem la comparació amb el conjunt de València, Catalunya i Balears, cal afegir aleshores: Àrabia Saudita, Àustria, Bulgària, Cuba, Xile, Ghana, Irak, Suècia, Suïssa, Veneçuela i Yemen. O sia que un total de QUARANTA estats independents dels NORANTA NOU que integren les Nacions Unides, ténen una població semblant o inferior a la dels països catalans.

L'espai de què disposem no ens permet un estudi exhaustiu de les possibilitats dels països esmentats en relació a Catalunya. Creiem, però, que seran suficients algunes dades.

En els temps moderns en què vivim, la producció i el consum d'electricitat son considerats com els millors signes de la vitalitat, de l'activitat, i de la potencialitat econòmica dels pobles. Dels vint-i-nou països que ténen tants o menys habitants que Catalunya, SOLAMENT UN d'ells, Noruega, ens ultrapassa en producció elèctrica i tots sabem prou bé que si no fos per les restriccions i els obstacles de tota mena amb que l'Estat espanyol entorpeix la nostra activitat i el nostre progrés, el potencial elèctric català seria molt més important.

Reflexionem davant les xifres que segueixen:

Consum anual d'electricitat per habitant (llum i força),
quinquenni de 1943/47 (període de fortes restriccions),
Catalunya amb 481,6 Kwh (sensiblement igual al de França), i
232,1 Kwh, resta de l'Estat espanyol.

Al consum català cal afegir-hi un 9% que representa la producció de llum com a consum propi de les colònies fabrils de les conques del Ter, Cardener i Lobregat, i els nombrosos grups elèctrics que produeixen llum i força, també

pel consum propi d'altres empreses industrials. Vol dir que el consum total anyal per habitant a Catalunya és de 525 Kwh, aproximat al de les grans potències.

Si de les xifres corresponents a la resta de l'Estat espanyol descomptem la part de consum de Bascònia i del País Valencià, que ténen més indústria, major activitat, i millor nivell de vida, veurem que a l'Estat espanyol li resta un consum anyal per habitant de 98,5 kwh, o sia, inferior a molts dels països anomenats "subdesenrotllats".

Després de conèixer i meditar les dades esmentades i les conseqüències que s'en deriven, l'home de més bon seny estarà d'acord en què Catalunya no necessita per res a Espanya; Ben al contrari, l'Estat espanyol és un last que frena el nostre progrés, entorpeix l'activitat, enerva les energies i és un paràssit que se'n emporta i malgasta el fruit del nostre esforç.

Un distingit professor d'economia que no anomenem per a no portar-li mals de cap, diu: "Feu els números que volgueu. L'esforç, per gran que fos, que hagués de fer Catalunya per treure's el jou de l'Estat espanyol, seria recuperat en CINC anys lliures de la càrrega de mantenir-lo."

Els catalans mal informats creuen que Catalunya necessita el mercat espanyol: Quin mercat més galdós! La gent fuig en massa cap a Catalunya o a Bascònia o a l'Amèrica, si poden, perquè la misèria no els deixa viure. Catalunya ven a Espanya a preus baixíssims per manca de capacitat adquisitiva del mercat espanyol. El 43% de les exportacions de l'Estat espanyol surt de Catalunya... però cap a fora d'Espanya. Els articles que d'Espanya entren a Catalunya els paguem a molt més alt preu del que es troben en el mercat internacional. Catalunya compra a Espanya per major valor que no li ven.

Escau aquí, per gràfica i eloqüent, una frase d'un escriptor castellà sincer, Ramon Sender, en un treball sobre la significació històrica de Castella; "...es una España artificial y sin raíces económicas. El español "colonial" de Barcelona o de Bilbao no se entiende fácilmente con el castellano "hidalgo" de Avila o de Sigüenza. El "colonial" vive de su trabajo. El otro quiere vivir del cuento; del "gesto" o del aire. Y tal vez de la aventura falangista."

Hem anotat vint-i-nou països lliures, de condicions semblants o inferiors a les nostres, que ja fa temps que ténen la independència. Què podem dir ara d'aquests pobles africans als quals van concedint la llibertat les potències colonialsistes? Ghana, Gabón, Dahomei, Somàlia, Nigèria, Serra Lleona, etc., etc., estan més capacitats que nosaltres? Es troben en millors condicions? Respectem el dret d'autodeterminació dels pobles del món. Parlant, però, sincerament, llevat d'un reduït i selecte nombre d'intellectuals educats a universitats europees, la majoria de llurs poblacions està gairabé al mateix nivell de molts pobles de Castella i Extremadura. Situació que no perdurará gaire temps perquè Ghana, posem per exemple, sobre CINC milions d'habitants, té més de 600.000 alumnes a les escoles primàries, si fa o no fa la mateixa xifra que hi té l'Estat espanyol per una població total de TRENTA milions d'habitants. Vol dir que aviat ni a l'Àfrica no hi haurà analfabets. I no parlem de les grans facilitats que s'hi concedeixen pels estudiants secundaris i superiors.

Tots sabem que des de segles enrera l'Estat espanyol camina rerasegat d'una colla d'anys. Restava, però, el consol de pensar que sempre hi ha un pitjor. Din tre poc temps ni aquest consol no hi haurà. A la tan despectiva frase de què "l'Àfrica comença als Pirineus", caldrà afegir-hi "i acaba a l'Estret de Gibraltar" puix que els africans no mereixen el menyspreu que comporten aquelles paraules. En canvi, sí que el mereixen aquells catalans que volen ser espanyols, ja sigui resignant-se a la condició de "provincianos", ja acceptant qualsevol altra forma de dependència amb el darrer i més atrotinat país del món.

Cal meditar serenament: Proseguir sota la fèrula de l'Estat espanyol, significa procedir com aquell que essent treballador, capacitat, i amb recursos suficients, renunciés a anar pel seu propi compte, i acceptés ser explotat per un amo miserós, ignorant, "pavero" i dèspota, que l'obligués a treballar doble jornal per un sou insuficient, que no li permetés ni les llibertats humanes essencials i que després d'insultar-lo grolleraent, l'apallissés sovint.

Almogàver

Dades de: "Revista Financera del Banc de Vizcaya",

"Calendario Atlante De Agostini": Novara, 1957.

"Afrikan Peoples." Thomas Brady en Suplement del "The New York Times".-

+ + +

Reunit a Brusel·les el Congrés de la Confederació Mundial de Sindicats Cristians, acordaren per unanimitat protestar pel tracte que es dona als obrers dintre l'Estat espanyol, i seguir a tots els sindicats adherents a realitzar tota mena d'actes que contribueixin a millorar la situació dels obrers espanyols.

INFORMACIONS D'EUKZADI

El Dr. Jesús Maria de Leizaola és el nou President del govern de Basconi a a l'exili. Ha substituït al Dr. José Antonio de Aguirre, que morí a París el 22 de Març del 1960. Leizaola ha realitzat un llarg viatge visitant organitzacions i nuclis bascs d'Europa i Amèrica i a tot arreu ha pogut comprobar la ferma i decidida voluntat de fer el que calgui per aconseguir la llibertat del domini espanyol. A diverses capitals concedí conferències de premsa, i la ràdio i els diaris publicaren les seves declaracions. Entre altres coses, Leizaola ha dit: "Des del seu adveniment Franco ha desfermat tot l'aparell de propaganda per tal de fer creure que si el seu règim cau, Espanya serà dominada pels comunistes. Això no és cert; és solament un mite per atemoritzar i mantenir-se en el poder. A Espanya no hi ha hagut mai, ni hi ha comunistes, llevat d'uns quants intel·lectuals més snobs que marxistes. Cap dels moviments i actes de protesta, i de resistència, han estat promoguts pels comunistes, i si alguna vegada han intentat capitalitzar-los a favor seu, les seves minces forces i el seu nul prestigi els han portat al més gran fracàs. Naturalment, si es fa cas de la propaganda franquista, resulta que els comunistes són molt nombrosos, perquè en són acusats tots els contraris al règim, o sigui gairabé la totalitat del país, fins els monàrquics i personalitats catòliques."

Al Monestir de l'Oliva, a Nabarra, hi són reclosos els clergues bascs acusats de desafectes al règim franquista. Ja n'hi ha uns quants. No hi ha hagut manera, però, d'encabir-hi els 352 sacerdots que signaren el manifest de protesta dirigit als dignataris de l'Església, a Bascònia i Nabarra. (Allà els anomenen "Indignataris")

Com a Catalunya, el genocidi contra Euzkadi pren les formes més insospitades i violentes. Ja no es respecta ni la pau dels morts. Les autoritats espanyoles d'ocupació obliguen a canviar les làpides mortuòries dels cementiris escrites en llengua basca per altres escrites en espanyol. Moltes d'aquestes làpides ténen una gran vàlua històrica i artística.

L'administració espanyola a Bascònia és objecte d'una unànime resistència passiva i les organitzacions clandestines, que fins ara només treballaven en la tasca intensa de propaganda i en l'estructuració dels quadres de combat, estan fent actes subversius de tota mena. A Catalunya podem ben envejar les magnífiques organitzacions basques que intensament es preparen per a resistir a l'ocupant espanyol i per a foragitar-lo quan arribi el moment oportú.

Hem vist el butlletí "GUDARI", portantveu del Front Nacional Basc. El seu contingut respira un patriotisme exemplar, i hom s'adona de la ferma desicció d'assolir la independència sense disminucions ni transigències, sense Estatuts d'autonomia. Totes les penes, dificultats, problemes i misèries que pesen sobre la vida del poble basc ténen per causa l'opressió i el parasitisme de l'Estat espanyol. Per això la tesi independentista s'imposa cada dia més, arribant a la conclusió de que la total separació d'Espanya és la única solució viable.

El nacionalisme basc ha après bé la lliçó de Catalunya de l'any 1931. Enderrocar un règim espanyol per ajudar a consolidar-ne un altre pot resultar interessant pels espanyols o espanyolistes, perquè uns i altres han tingut i tindran sempre la veritable finalitat d'impedir la llibertat i el progrés de Bascònia i de Catalunya, però pels bascs i catalans que no vulguin ser traïdors a la pàtria autèntica, no es tracta de canviar de règim espanyol sino de deslligar totalment la pàtria de l'Estat opressor.

Formar part de partits espanyols o d'organitzacions obreres d'arrel espanyola - diuen els bascs - comporta pèrdua de personalitat i també de dignitat. Estem d'acord: L'experiència ens ha ensenyat que significa col·laborar amb l'opressor, facilitar-li els mitjans i els titelles perquè pugui promoure a casa nostra desavinences, conflictes, pertorbacions, afebliments i perpetuar el seu domini. Aquest domini, però, s'acabarà aviat el dia que l'Estat espanyol no pugui llençar els bascs i catalans els uns contra els altres en lluita fratricida en profit d'ell com ha fet tantes vegades.

Jamai cap natural de les colònies angleses, per exemple, ha integrat el partit conservador, o el lliberal, o el laborista. Bascònia i Catalunya són menys que colònies de l'Estat espanyol, perquè els països colonitzadors no han prohibit mai als naturals de llurs colònies resar, parlar i cantar en les respectives llengües, i menys han obligat a canviar inscripcions funeràries.

12

Bascònia i Catalunya ténen els mateixos drets i els mateixos ideals, i sofreixen el jou del mateix opressor. Ara més que mai per l'interès dels dos països s'imposa l'ajut mutu.

Ens plau expressar sincera admiració per les organitzacions clandestines d'Euzkadi, per la seva preparació, pel seu patriotisme i ferma decisió:
Gora Euzkadi Azkatuta !

A L'AFRICA MINYONS.... Des de diversos llocs de la Península, Franco ha tramès fins ara, a Ceuta i Melilla un total de deu mil homes. El rei del Marroc ha reclamat novament aquelles ciutats que són part integrant del seu territori i es veu que l'Estat espanyol no les vol cedir. L'Espanya d'esperit castellà no ha cedit mai res de bon grat, encara que no tingui raó ni dret de cap mena, i mai no li ha preocupat gens ni mica el sacrifici inútil i injustificat d'uns quants fills de mare. El més interessant, però, és que l'anomenat Govern de la República Espanyola a l'exili opina com Franco, i afirma que aquelles ciutats han de ser espanyoles. Cal que ens desenganyem per sempre. Pels espanyols les paraules de llibertat, democràcia, i els drets dels homes i dels pobles no ténen cap valor i no són res més que faramalla retòrica per a enganyar babaus.

NOMBROSOS ESCRITORS ANGLESES, entre els que hi figura el famós novel·lista catòlic Graham Green, la poetessa Edith Stilwell, el novel·lista E.M. Forster i l'editor Víctor Gollancz, que participaren en el Congrés del Pen Club de la Gran Bretanya, trameteren al govern franquista una carta de protesta contra la Censura vigent a l'Estat espanyol. Els autors de la carta condemnen el deplorable efecte de la censura en la creació artística i sobre l'educació i coneixements estudiantils, ensems que sobre els lectors de la premsa dirigida.

FRANCO ESTA MALALT, diuen alguns diaris anglesos i francesos, i hom recorda que fa tres anys i mig fou operat amb gran secret a Barcelona, pel Dr. Puigvert. Persones ben informades asseguren que no seguirà en el poder més enllà de l'any present. Novament es remou l'afer de la successió i es parla del titolat Comte de Barcelona i del seu fill Joan Carles.

L'anomenat Comte de Barcelona ha declarat públicament que "els espanyols ténen el dret d'escollir la forma de govern que més els agradi", i també ha dit "que els catalans han de poder determinar lliurement el grau de llur autonomia". Gairabé estem d'acord, però, el que primer haurà de fer es treure de Catalunya l'exèrcit d'ocupació, la policia castellana i la Guàrdia Civil. Després, nosaltres ja determinarem el "grau" i la mena de les nostres relacions amb Espanya. Les paraules el vent se les emporta i nosaltres volem fets.

Mireu si és gran, que en un país que es diu civilitzat i en plena era atòmica hi hagi gent que vulguin monarquia, sistema que jo no volem ni els països subdesenvolupats.

De totes maneres caldrà advertir als oportunistes que comencin a canviar-se la camisa; o s'hauran de fer monàrquics o catalanistes. Hi ha gent que detenta càrrecs públics i han començat a dimitir per motius de "salut". I potser també veurem a l'Alcalde de Barcelona convertit altra vegada en el senyor Pacheco, honorable ciutadà peruà. Això s'acaba, fillets, i no val a badar.

EL MISSATGE DE NADAL de Joan XXIII es ben clar i no dóna lloc a dubtes. No podem reproduir-lo íntegrament. N'hi ha prou, però, amb algunes de les seves frases. Exhorta al respecte de la veritat, sobretot als responsables de la opinió pública, i a aquells que ténen per missió donar testimoni de la veritat. "Estimats fills, no us presteu jamai a l'adulteració de la veritat" - afegeix. La mentida o la deformació de la veritat és la causa dels mals que afligeixen la humanitat.

L'alusió, és ben directa. El comunisme i el franquisme són els qui més deformen la veritat. Per obra i gràcia del "catòlic" Franco, a l'Estat espanyol tot és fals, tot és mentida, i tots ho sabem. Pels que siguin veritables catòlics no hi ha altre camí que seguir la veu de Roma. Es la única autoritzada. Però sense intermediaris franquistes que trepitgen la llei de Déu, i els més elementals drets de l'home derivats de la llei natural.